

1972

Ἀκούτε τὴν Ποντιακὴν μας ἐμπομπή, πού γράφει καί ἐπιμελεῖται ὁ Στάθης Εὐσταθιάδης, στή λύρα ὁ ἴδιος. Μουσική ἐπιμέλεια Ἡρακλῆ Κοκοζίδη.

..... Λ Υ Ρ Α
.....

15 Αὐγούστου σήμερα. Στήν ψυχὴ τῶν Ποντίων ἡ νοσταλγία, γιὰ τὴ χαμένη Πατρίδα, ἀνάφτει μιά φλόγα καί ὁ νοῦς φτερουγίζει πίσω, στό παρελθόν.

Ἦταν χρόνια παλιά. Μὲ Θεῖα Προσταγή ἡ Μεγαλόχαρη πέταξε ἀπὸ τὸν ἱερό χωρο τῆς Ἀθήνας, γιὰ νά καταλήξει στά πολυθρύλητα, στά ἡρωϊκά, στά ἀγαπημένα, ἀνθόσπαρτα βουνά τοῦ μακρυνοῦ Πόντου.

Ἡ Παναγία ἡ Σουμελά. Οἱ ἄνθρωποι οἱ καλοί, οἱ εὐλαβικοί, δέ λογά-
ριασαν τοὺς κόπους καί τό μόχθο. Τῆς οἰκοδόμησαν πάνω στό ὄρος τοῦ
Μελά, τό μοναστήρι Της.

Καί τὰ χρόνια κύλησαν καί ὁ Ποντιακός Λαός ἐξακολουθοῦσε, στή
μακρυνὴ ἐκείνη χώρα, τὴν πολυθρύλητη ζωὴ του. Συνέχισε τίς παραδόσεις
τοῦ ἔθνους, κράτησε Πίστη καί Πατρίδα.

Ἀθάνατε Ἑλληνικέ Λαέ! Πόσες Ἑλλάδες δέν δημιούργησες στά πέ-
ρατα τοῦ κοσμοῦ. Αἰσθάνθηκες τὴν ἀνάγκη γιὰ τὴ μετάδοση τοῦ πολιτισμοῦ
σου, λαέ Ἑλληνικέ, στοὺς καθυστερημένους ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.
Καί τὴν αἰσθάνθηκες τὴν ἀνάγκη αὐτὴ σάν ἓνα ὑπέρτατο ἱερό καθῆκον,
ἀπέναντι στίς ἀνθρώπινες Γενεές. Ἐβαλες ἀπὸ τὰ χρόνια τὰ παλιά τὰ
στερεὰ θεμέλια τοῦ πανανθρώπινου πολιτισμοῦ, πάνω στά ὅποια, πολὺ ἀργό-
τερα ~~θεμελιώσαν~~ οἰκοδόμησαν ὅλοι οἱ λαοὶ τοὺς ἔθνικους τοὺς πολι-
τισμούς. Καί τὰ σιοτάδια, πού βασίλευαν σ' Ἀνατολή, Δύση, Βορρᾶ καὶ Νότο,
~~ἀντικαταστήσαν~~ ^{διαδέχθη} τό λαμπρὸ φῶς τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος.

Δεκαπενταύγουστο. "ὦ!.. ἡμέρα ἀγαπημένη!.." ὦ!.. γλυκειὰ ἀνάμνηση
ἀπὸ τὰ περασμένα! "ὦ!.. πολυθρύλητο Πανηγύρι, πάνω στά γραφικὰ βουνά τοῦ
ὄρους τοῦ Μελά!

Πόσες λαχτάρεις καί χαρές, συγκινησεις καί ἐνθουσιασμοί, δέν ἔδι-
ναν κι' ἐπαιρναν ἑκατοντάδες χρόνια, τίς μέρες τοῦ ὄμορφου Πανηγυριοῦ,
ὅταν ἔφτανε τό Δεκαπενταύγουστο στόν Πόντο. Ἀπὸ ὅλες τίς περιφέρειές
του, οἱ ἄνθρωποι αἰσθάνονταν ~~βαθιά~~ βαθιὰ στήν ψυχὴ τους τὴν ἀνάγκη νά
προστρέξουν στό Πανηγύρι τῆς Σουμελά. Ἐκεῖ, τὰ ὄνειρά τους, ὄνειρα αἰώ-
νια, τοῦ Γένους, ἀναδεύονταν, ἐκεῖ, ἐστερεώνετο ἡ Πίστη γιὰ τὴν ἀνάσταση
τοῦ ἔθνους, ἐκεῖ δυνάμωνε τό κουράγιο τῆς ὑπομονῆς, ἐκεῖ, στό πανηγύρι
τῆς Σουμελά, ἀναφτερόνονταν οἱ ἐλπίδες γιὰ τὴν ἀπολύτρωση, ἐκεῖ τέλος
τὰ ἀτομικὰ ὄνειρα καί οἱ κόθοι εὕρισαν δικαίωση, γιατί ἡ Μεγαλόχαρη
συμπαρέστηκε στοργικὰ τὸν καθένα καί ἡ Θεῖα Χάρη Της προστάτευε τὸν
ἡρωϊκὸ λαὸ τοῦ Πόντου.

Καί περνοῦν τὰ χρόνια. Καποὶ χαλεποί, γεγονότα ἱστορικά, ἀντίξοοι
περιστάσεις, ἐσήμαναν τὴν τραγικὴ ὥρα τοῦ ξερριζωμοῦ ἀπὸ τίς προαιώνι-
ες Ἰστίες.

Καί ὁ πόνος γιαιτρεύεται μονάχα μέ τό αντίκρυσμα τῆς ἱερᾶς γῆς τῶν προγόνων. Μέσ' στή θερμή ἀγκαλιά τῆς Μεγάλης Μάνας, τῆς ἀρχικῆς Πατρίδας, τῆς Ἑλλάδος μας, ὁ Ποντιακός λαός βρίσκει παρηγοριά.

Καί περνοῦν τά χρόνια. Καί τό ὄνειρα καί οἱ πόθοι τοῦ Ποντιακοῦ Λαοῦ, σιγά-σιγά γίνονται βίωμα τῆς ψυχῆς ὁλοκλήρου τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, γίνονται πανεθνικά. *Ξέρω ἐγώ*, ὁ Λαός, μας, περιμένει τήν "Ἁγία ὥρα, γιά τήν ἐπαλήθευση τῶν ὀνειρῶν.

Πάλι μέ χρόνια μέ καιρούς, πάλι δικιά μας θάναι.

Καί τό Ποντιακό:

Ἡ Ρωμανία ἄν πέρασεν, ἀνθεῖ καί φέρει κι' ἄλλο.

Καί περνοῦν τά χρόνια. Καί πάλι μέ θεία Ἐπιταγή τό Εἰκόμισμα τῆς Παναγίας Σουμελά φτερούγισε. Ἡ Πρόσφυξ Παναγία μας ἐγκαταλείπει τό φιλόξενο Μουσεῖο τοῦ Μπενάκη, γιά νά πετάξῃ καί πάλιν. Διαλέγει τή φορά αὐτή ἄλλα ὑφώματα γραφικά, τά ὑφώματα τῆς Καστανιάς.

Ὁ Ἑλληνικός Λαός ἐκφράζει τήν εὐγνωμοσύνη Του πρὸς τό Θεό, γιά τήν συνεχῆ προστασία Του, γιά τήν εὐνοια πού δείχνει στό Γένος μας."

Παναγία, Σουμελά, δοξασμένο τό Ὄνομά Σου, Μεγάλη ἡ Χάρι Σου, μᾶς προστάτευσέ *εἰς ἑκατοντάδες* χρόνια στόν Πόντο, μᾶς προστατεύεις καί τώρα, ἐδῶ στήν Ἑλλάδα. Σέ προσκυνοῦμε μέ εὐλάβεια καί γιορτάζομε τό πανηγύρι Σου μέ χαρά καί ἀγαλλίαση, πάνω στά ὄμορφα καί γραφικά ὑφώματα τῆς Καστανιάς, στή Βέρροια. Στό Πανηγύρι Σου τά ὄνειρα τοῦ Γένους καί πάλι θά ζωντανέφουν, θά τά θερμάνῃ ἡ ἀγάπη τῆς ψυχῆς μας καί μέ καρτερία θά περιμένωμε τή δικαίωση ὅλων τῶν Ἑθνικῶν μας πόθων.

Νύρ- Γεαγ. Ἀποστολὴ